

Da Provsten fik Øje paa ham, standsede han og raabte ham utaalmødt imøde:

„Hvad er der nu paa færde?“

Hr. Johansen blottede sit krøllede Hoved, standsede i fire Skridts Afstand, bukkede og sagde:

„Undskyld, Deres Højærværdighed — jeg har en Barnefødsel at tilmelde Kirkebogen.“

„Naa, ikke andet! Hvorfor kommer De i den Anledning listende, som om der var sket en Ulykke? ... Hvis Barn er det?“

„Pigen Mette Andersens.“

„Ja saa. Igen en Pige! ... Ja naturligvis! Letfærdighed og Udsvævelser paa alle Kanter! Frigørelse for alle Baand — det er jo Tidens Løsen!“

Hjælpelærer Johansen saae nedad og derpaa ud til Siden med et uroligt Blik. Han var ikke ganske sikker paa, til hvem disse Ord sigtede; og han havde for Tiden selv en noget belastet Samvittighed i Henseende til det berørte Punkt.

„Jeg haaber“ — vedblev Provsten strengt — „at De, Hr. Johansen, alvorligt optugter Børnene i Pligtens Bud. Det er i vore Dage, da Tøjlesløsheden prækes som Lære paa alle Torve, mere nødvendigt end nogensinde. Se ikke gennem Fingre! Troltene skal tæmmes!“

„Jeg tror at turde sige Deres Højærværdighed, at jeg i den Henseende har bestræbt mig efter yderste Evne. Jeg har netop særlig omhyggeligt søgt at indskærpe Børnene Pligtbudene. Men—n ... hm! ... det er jo det gode Eksempel, det fornemmelig her kommer an paa. Det slette Eksempels Magt er desto værre netop paa dette Punkt saa overordentlig stor.“

„Javist — naturligvis!“ svarede Provsten og betragtede Hr. Johansen med let Overraskelse. „Men hvad tænker De nærmest paa her? Sigter De bestemte Personer for at være de særligt slette Eksempler i Menigheden?“

„Gud bevares, Deres Højærværdighed ... det var ikke min Mening at anklage nogen enkelt. Jeg mente blot saadan ganske i Almindelighed —“

„Snak! Behold Omsvøbene for Dem selv — og forklar Dem